

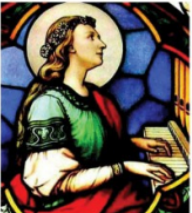

Viasona incorpora una nova secció amb Goigs a figures religioses

Dij, 25/02/2021 per Catalunya Religió

GOIGS A LLAOR DE SANTA CECÍLIA
Patrona de la música sagrada

Per l'amor que et duia al Pare,
que ha fet boscos, sol i neu,
FES-NOS SER UNA NOTA CLARA
EN LA MÚSICA DE DEU.

Oh Cecilia romana,
que ens convides a cantar:
quan la veu se'tis agrava
tot el món sembla més clar.
Per l'amor que et duia al Pare,
que ha fet boscos, sol i neu,
FES-NOS SER UNA NOTA CLARA
EN LA MÚSICA DE DEU.

En la Roma ensuperbida
el mal vent era molt fort:
vas donar per Crist la vida
i sonarles en la mort.
La divina Mã t'ompara
quan passaves l'últim breu.
FES-NOS SER UNA NOTA CLARA
EN LA MÚSICA DE DEU.

En l'amor que al Pare et duia
el març t'acompanyà,
i cantava l'al·leluia
vora teu, ja cristià.
Sapiguem, cantar la ara
i l'hivern ens sigui breu.
FES-NOS SER UNA NOTA CLARA
EN LA MÚSICA DE DEU.

Quan el temps ens duu la pena
i ens esclaija el vent, la nit,
fes que alcein a la carena
la mirada de tu nit.
Pel camí de l'atzavara
prou en cança el bon fons.
FES-NOS SER UNA NOTA CLARA
EN LA MÚSICA DE DEU.

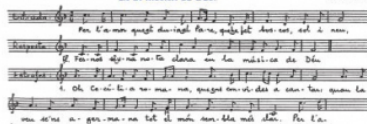
Quan ens vingui la tristesa,
fes, oh Santa del bon cant,
si la Terra hem mig malnesca
que l'atrigui el sol brillant.
Pel dolc cant que fa la mare
quan l'infant sembla més seu,
FES-NOS SER UNA NOTA CLARA
EN LA MÚSICA DE DEU.

Tu que escampes melodia,
sil·labes no del cor dir,
de l'onzivola folia
que la Terra es vol endur.
Quan la boira ens esclaijora
fem un cant que sembli teu.
FES-NOS SER UNA NOTA CLARA
EN LA MÚSICA DE DEU.

Bona Santa, que vigiles
la cançó del bosc, del mar,
el brogit calina a les viles,
dus silenci i bon atzar.
I on l'atona canta encara
fes que durt aquell so seu.
FES-NOS SER UNA NOTA CLARA
EN LA MÚSICA DE DEU.

Per l'amor que et duia al Pare,
que ha fet boscos, sol i neu,
FES-NOS SER UNA NOTA CLARA
EN LA MÚSICA DE DEU.

Lletres: Marià Manent
Música: Joan Ubedia

NORA VELA

anta Cecilia és una de les màrtirs de les persecucions romanes anteriors a l'edifici de Mil·li de l'any 313, signat entre els emperadors Constantí i Licini, pel qual es tolerava la llibertat de culte. Justament es commemora ara el seu dissetè centenari.

De noble família va morir decapitada a casa seva, juntament amb el seu promís, per no adorar els deus, en temps del papa Urbà. El lloc on van passar els fets correspon, actualment, a la seu de la basílica de santa Cecilia in Trastevere de Roma, on es conserva i venera el seu cos traslladat des de les catacumbes de Sant Calixte.

Les fonts escrites més antigues sobre la seva vida es remunten a una *Passio* anònima del segle V; i allò que explica la *Llegendari* de Jacopo de Voragine, del XIII. Sembla que l'atribució al patronatge de la música és posterior a aquests textos, i es deu a una interpretació lliure d'un text llatí. Atès que aquesta devoció va arrelar ràpidament en el cor dels amants de la música religiosa, la iconografia va anar reflectint l'evolució de la seva llegenda hagiogràfica. Fins al segle XV se la pintava vestida de jove romana amb una guirlanda de flors a les mans o als cabells, forma usual per representar les màrtirs. Però a partir del Renaixement ja la trobem acompanyada amb algun instrument musical: un òrgan, un arpa o qualsevol altre. També s'alterna la seva figura amb la visió del seu cos decapitat, a terra, amb tres talls al coll.¹

Els poetes també van sumar-se a celebrar aquest patronatge tot multiplicant al·lusions melòdiques i líriques als versos dels goigs, des de començaments del segle XVII, com canten unes velles *Cobles de Santa Cecilia, verge y martyr*, estampades a Girona, per Gaspar Garrich i Joan Simon el 1617. Després van venir goigs rimats per múltiples poetes: Jacint Verdaguer, Bartomeu Sapena, Josep Rieraola, Miquel Grand, Lluís Alenany, Enric Balaguer o Pere-Joan Labrés, on la patrona de la música és celebrada amb devoció.

La presència de la partitura és una de les característiques dels goigs de Santa Cecilia a partir del segle XX. Amb la solfa explícita els compositors honren la seva patrona i possibiliten el cant dels goigs. Els seus noms són els de Bartomeu Sapena, Baltasar Maideu, Frederic Musset, Lluís Alenany, Trinitat Aguilà, Joan Ubedia, Joan M. Aragonès o Miquel Genestra.

El text que aquí publiquem va aparèixer editat per primera vegada en un full de goigs de l'any 1982,² pel fet que el seu autor, Marià Manent, era veí de la parròquia de Santa Cecilia del barri de Sant Gervasi de Barcelona. Aquest poeta va saber convertir el vers català en una cosa delicada, pròxima a evaporar-se en un ésser espiritual que són ara les flors, els ocells o les cabelleres femenines. Les seves paraules escampen melodies entanyables com la del «dolc cant que fa la mare / quan l'infant sembla més seu». I al final de cada cobla reitera, per noves vegades seguides, el seu desig de benaurança tot pregant Santa Cecilia que ens «faci ser una nota clara / en la música de Déu».

Escultura del martiri de Santa Cecilia de Josep Madureu, del 1920.

1. Una síntesi hagiogràfica interessant l'ofereix Louis Réau al capítol «Cecilia de Roma» en *Iconografia del Arte cristià: iconografia de los santos*, segona edició. Madrid: El Serbal, 2000, pàg. 290-296.
2. *Goigs a Santa Cecilia, que es venera a la seva parroquia de l'Església de Barcelona*. Lletres: Marià Manent, música: Joan Ubedia. *Iconografia: Enric Balaguer, Josep Rieraola, Bartomeu Sapena*. Barcelona: ABBG, 1982.

(Viasona) El portal de música en català [Viasona](#) ha anunciat que incorpora una nova secció de [Goigs](#) a diverses figures religioses i temàtiques.

La nova [secció de Goigs](#) té per objectiu aplegar, mostrar, i posar a l'abast de tothom un ric camp musical en el temps de gran valor patrimonial, en un espai dirigit a un públic ampli, d'edat i espectre social i formatiu, que reforça la memòria popular.

Ara per ara, l'espai disposa de més 500 lloances amb un cercador general que permet la cerca predictiva i l'accés a les lletres, així com als vídeos i àudios associats. Alhora disposa d'un llistat de goigs ordenats alfabèticament per figura religiosa o temàtica i també permet la cerca segmentada per Bisbat, tant del Principat com de País Valencià i Illes Balears. Tanmateix, cada lloança conté referències com l'autor de la lletra, la música, la data de composició i altres informacions destacables com el dia de celebració o de la pròpia figura religiosa.

En els darrers mesos Viasona ha dut a terme una cerca activa entre les fonts originals com arxius episcopals i biblioteques públiques, però també entre col·leccionistes particulars i d'altres continguts existents a la xarxa. La idea és seguir ampliant el catàleg al llarg del temps en base a la informació disponible.

El projecte Viasona

Viasona va néixer el mes de setembre de 2010 amb l'objectiu de recopilar, ordenar i catalogar tota la música en català a partir de les seves lletres. Un patrimoni immens en el temps i l'espai, mai catalogat de manera tan precisa com fins ara. Actualment compta amb prop d'un milió de pàgines vistes al mes segons dades recents de l'OJD.